

Neuvěřitelné příhody z hor

Nahoru můžeš, dolů musíš

Martin Ubl

CIPRESS

Neuvěřitelné příhody z hor

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Martin Úbl
Neuvěřitelné příhody z hor – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

„Nastav svoji tvář slunci a všechny stíny zůstanou za tebou.“
– nepálské přísloví

Hlavní hrdinové následujících řádků

Vedoucí Kuře

Bezpochyby nejdůležitější člen výpravy. Jako jediný dokáže nést zodpovědnost za celou naši skupinu včetně následných trestů za všechna špatná rozhodnutí. Tento žlutooranžový plastový Vedoucí je vždy nesen na krosně, přivázan za krček mává na ostatní nožičkama. Má těžký a krutý život, přesto snáší všechna příkoří potichu a s neměnným výrazem. Bez Kuřete Vedoucího by byla skupina ztracena a propadla by peklu.

Kamila

Její snem je najít typickou letní dovolenou, což se jí v této partě nemůže nikdy podařit. Jemná dívka, která jen jednou řekla sprosté slovo. Během pochodů si povídá s kytičkami a hladí zvířátka. Kvůli své absolutní neorientaci v mapách náš pokus dát jí funkci Mapaře vydržel pouhé dvě hodiny. Když někdo lže nebo mluví sprostě, Kamila mrká a trpí. Poznávací znamení: mluví vždy spisovně a krásně.

PJ (čti pídžej)

Málomluvný šlachovitý borec, který dostal kdysi svoji přezdívku podle papouška PJe z jedné reklamy. Toto pojmenování lehce odkazuje na velikost jeho

nosu. V průběhu let získá další přezdívky jako Král zpátečních cest či Ekonom. Ve skupině zastupuje tu drsnější část, což se pozná také tím, že si v terénu vždy pořídí dřevěnou hůl, kterou děsí toulavé psy i kolemjdoucí turisty. Mluví hlubokým basem a ve větách odmítá skloňovat. Je nenáviděn všemi děvčaty, protože má díky své tělesné konstrukci hubenější nohy než ony. Poznávací znamení: nemluví.

Dáša

Její nešťastné rozhodnutí stát se vegetariánkou z ní udělalo terč mnoha vtipů. Podle její mléčně bílé kůže se nejlépe pozná, jaké bylo počasí posledních dnů. Drsnější složka ženské části výpravy, která by také ráda zažila letní dovolenou. Pokud se jí to ale neplní, chce, aby to ostatní pořádně pocítili. Poznávací znamení: mluví drze.

Vojta

Další ze zástupců Kuřete na zemi. Kamarády někdy přezdívaný Černá kronika kvůli vyhledávání všech tragédií v oblasti treku za posledních 300 let. Kuchař a fotograf výprav. Značkař a milovník map. A také – z vlastní vůle – správce igelitové tašky plné odpadků, se kterými se po večerech mazlí a přemýšlí nad jejich tříděním. Původem z rodiny ochránců přírody kamarády láskyplně nazýván Hovnař. Poznávací znamení: jediný má hudební sluch a při zpěvu skupiny trpí.

Martin

Smolař, na kterého se lepí nechtěné přezdívky jako Zoolog, Mrtvola a podobně. Díky své výšce se trápí především v balkánských dopravních prostředcích, kde se sehnutý tyčí nad místními obyvateli, anebo rovnou vystrkuje hlavu z okýnka, pokud existuje.

Má funkci nosiče Vedoucího Kuřete. Zneuznaný režisér, který se snaží o umělecké vyjádření v podobě videí z hor, která mu ostatní neustále kazí. Poznávací znamení: mluví moc.

**Říká se, že lidé jezdící do hor jsou v průměru o 17 % šťastnější,
trpí méně depresemi, mají víc vlasů, bohatší duševní život
a lepší hygienu.**

**Všechna tato čísla jsou naprostý nesmysl a nemají žádný
reálný základ. Na to, aby vysvětlila, proč se do hor lidé trmácí,
jsou však stejně dobrá jako jakýkoliv jiný argument.**

O nejdůležitějším Vedoucím Kuřeti

V této partě bylo místo vedoucího vždy neobsazeno. Hlavním důvodem bylo, že kdyby se jím někdo stal, udělali by mu ostatní ze života peklo. „Pane vedoucí, dáte si čaj, pane vedoucí, chcete podrbat, pane vedoucí, na záchod půjdete sám...“ Každý si to dovedl živě představit a nikdo to nechtěl absolvovat. Většinou ani nebylo této funkce potřeba. Kam se v létě jede, to se vědělo od předchozího výletu a nikdo stejně nic neorganizoval. Když jsme se pak sešli na nádraží před odjezdem, dořešili jsme všechny nepodstatné věci. Jako třeba kde se koupí jídlo, proč nikdo nevzal mapu, zda do našich hor vůbec něco jede a tak dále.

Občas ale bylo potřeba udělat rozhodnutí a za ta špatná musel být někdo potrestán. Proto se stalo vysvobozením, když se na startu treku do Vysokých Tater objevil Martin s gumovým kuřetem přivázaným ke krosně. Ukradl ho svému psovi a vyndal z něj tu pískací část. Kuře bylo celé žluté, mělo hlavičku na stranu, křivý zobáček, který se zřejmě nějaký výrobce v Číně kdysi pokusil optimisticky zbarvit na oranžovo. A to bez úspěchu. Na krosnu bylo první den výpravy připraveno za krček a tím mu začal těžký život. Od té doby padala veškerá špatná rozhodnutí, která jsme udělali, na hlavu nešťastného vedoucího. Kuře útrpně a bez hlesu (Martin z něj vyndal tu pískací část) snášelo urážky nejvyššího kalibru, které jsme dokázali vymyslet, a jen se tak tiše houvalo. Maximálně občas kleplo pařátkem.

Postupně s námi prošlo mnoho let a mnohá pohoří. Na svém místě a s pohledem vždy na cestu, kterou jsme nechávali za sebou. Pokud mělo lepší noc,

leželo na krosně a koukalo se na hvězdy, pokud se mu nezadařilo, leželo pod hromadou batohů v trávě či blátě a těšilo se na další pochod. V dešti, ve vedrech, v mrazech, všude nás věrně doprovázelo.

Stejně jako každého člena skupiny, i Kuře občas chytla krize a v tu chvíli nás chtělo opustit. Poprvé si přehryzalo šňůrku kdesi v rumunském pohoří Kaliman a pokusilo se o sebevražedný skok ze skály. Naštěstí spadlo o deset metrů níže Dáše na hlavu. Nebyl to zrovna lehký den, ve skalách jsme byli již několik hodin, docházela voda, sluníčko pralo a najednou na ni spadl Vedoucí. Dáša tenkrát použila taková slovní spojení, že se i žulové kameny červenaly. Ve vzteku chtěla navíc Kuře hodit dál pod sebe a tím dokončit jeho sebevražednou misi. Naštěstí se jí v poslední chvíli pod nohy vrhl celý zbytek výpravy a Vedoucí byl zachráněn.

Možnosti natažení našeho Vedoucího byly neuvěřitelné

Věk se postupně začal projevovat i na něm, a tak přibývalo jeho oprav pomocí náplastí, spínacích špendlíků a různých svorek. Postupně se z něj tedy stávalo jakési Kuře punk. Zcela jistě nejvážnějšího zranění se mu dostalo

v autobuse na Slovensku po cestě k Velkému Kriváni. Vstávali jsme tenkrát hrozně brzy (což pro nás znamenalo cokoliv před devátou), abychom se dostali včas na nástupní místo na Velký Kriváň, a jen tak tak jsme doběhli autobus. Obsadili jsme zadní sedačky, vedle sebe naházeli své obrovské batohy a téměř okamžitě usnuli. Probudil nás příjemný řidič se slovy: „Stávajte, nie som žiadny zasratý pension!“ a jal se nás vyhánět z autobusu. V nastalém zmatku jsme se snažili pobrat vše, co šlo, v úzké uličce jsme nandávali krosny na záda, vzájemně si překáželi a výborně se bavili krásným ránem a měnicími se barvami v obličejí řidiče. Ve chvíli, kdy už to vypadalo, že jsme připraveni, si Martin nandal batoh na záda a chtěl vyrazit. Ucítil, že se někde zasekl, ale v tu chvíli neměl moc čas zjišťovat proč. Zabral a vydal se vpřed. Co ale neviděl, bylo Kuře, které se chytlo mezi sedačku a opěrku na ruce. Hlavičkou. Martin to sice neviděl, ale chlapeček, který seděl s maminkou na zadní pětisedačce, ten ano. A tak mohl krásně ze třiceti centimetrů sledovat, jak moc je Kuře schopné se natáhnout a jak při tom dokáže vypoulit očička.

„Mama, to kuriatko vôbec nemjká!“ chlapeček se poprvé od svých tří let vrátil opět k šišlání.

Když už to vypadalo, že je Kuře nekonečné a jeho očička opravdu celá venku, nevydrželo a v oblasti žaludku prasklo. V tu chvíli se stalo několik věcí naráz. Nejdříve Martin, který tou dobou táhl vši silou, přepadl dopředu, kde stála Kamila, a oba spadli do úzké uličky, kde udělali krásné živé sousoší. Čím více se snažili vyprostit, tím víc se zamotávali. Do toho začal chlapeček hrozně řvát, protože najednou před sebou měl jen spodní půlku Kuřete se zbylými svorkami. Nožičky se navíc ještě zlehka chvěly. To probudilo jeho maminku a ta preventivně začala křičet také. Řidič už křičel dávno, tak jen přidal na kadcenci. V tu chvíli jsme usoudili, že je na čase opustit autobus definitivně. Vojta rychle přiskočil k děcku, vyrval mu půlku Kuřete z ručiček, PJ s Dášou pomohli ležícím na nohy a všichni jsme úprkem běželi za nejbližší roh.

Autobus tenkrát odjel až po delší době, řidič se marně snažil uklidnit paní, která se stejně marně snažila o to samé u chlapečka. Byl to nejslavnější den našeho Vedoucího a dodnes údajně jezdí pod Vysokými Tatrami autobus, kde je u vstupu nakreslené velké žluté přeškrtnuté kuře.

Kamilino první sprosté slovo

Kamila byla éterická bytost. Na cestách s námi ani tak nechodila, jako se spíše vznášela. Tu si utrhla ostružinku, tu borůvku, pohladila květinu, objala strom. Vlasy jí povlávaly kolem hlavy, jako by je neustále čechrál větřík. Její mléčná pleť při doteku slunka lehce červenala a vyskakovaly jí drobné pihy rozaseté po tváři jako hvězdy na noční obloze. Po světě chodila s lehce zasněným výrazem a na tváři jí pohrával hřejivý úsměv. Lidé v jejím okolí se stávali lepšími a zvěř jsme museli odhánět holemi, jak se chtěla nechat pohladit.

Toho roku jsme se ocitli ve slavné vsi na ukrajinské Koločavě. Spisovatel Ivan Olbracht sem zasadil svůj nejslavnější příběh o loupežníkovi Nikolaji Šuhajovi. Za odměnu mu místní zasadili bystu na zahradě místní školy a dle jejího výrazu za to nebyl spisovatel rád.

Již jsme prošli nádhernou Poloninu Svidovec a v Koločavě jsme potřebovali hlavně doplnit jídlo na druhou z nich – Poloninu Krásnou. Tyto Poloniny jsou i v rámci ostatních hor a zemí specifické. Jedná se o dlouhé hřebeny, které jsou na úbočích zarostlé hustými lesy, ale samotné hřebeny jsou obnažené a zůstávají zde pouze louky. Cesta se spíše houpá, než aby zlobila příkrými srázy, a výhledy jsou na všechny strany úchvatné.

Nás ale v Koločavě potkal nečekaný problém – vůbec nikoho jsme zde nemohli najít. Všechny dveře byly zavřené a nikde ani živáčka. Teprve kolem poledne se proti nám vypořádala postava jakési ženy, která dle svých slov: „V létě uklízí v místní škole a přes rok zde učí chemii.“ Díky ní jsme se i dozvěděli prostý důvod, proč ve vsi nikdo není. Den předtím měl svátek Ivan. A jelikož

polovina mužské populace na Ukrajině je Ivan, znamená to, že se po tomto svátku na další dva dny život zastaví a buď se slaví, nebo vyspává.

Paní nás vzala do místního muzea věnovaného onomu jedinému slavnému rodákovi, zdejší expozice by však dokázala rozplakat patrně i jeho největšího fanouška. Paní našťestí měla klíč i od místní prodejny potravin, takže jsme nemuseli čekat, až se probere starosta, kterému shodou náhod patřila. Ta prodejna, ne ta paní.

Nakoupili jsme spoustu jídla na další přechod. Alkohol jsme koupit nemohli, ten byl vyprodán včetně vod po holení. Na Ukrajině se zjevně oslavy berou vážně. Dáša s Kamilou ale ještě chtěly koupit něco jiného než obligátní chleba, rýži, sýr a kečup. Zjevně se jim nelíbila naše zábava posledních dnů, kdy nám docházelo všechno jídlo, a tak se hrály soutěže typu: Která věc zplesniví poslední? (vyhrál tavený sýr o den před chlebem) či: Jak nejlépe sundat plíseň z chleba? (druhou stranou lžičky). Po dlouhém vyjednávání, během kterého paní usnula na kase, se rozhodly koupit dvacet vajíček, že je budeme mít k večeri. Krosny byly narvané k prasknutí, a tak je Kamila musela nést ještě s jablky v igelitce v ruce. Rozloučili jsme se tedy s paní, které se zjevně ulevilo, že už jdeme pryč, a opustili Koločavu, jejíž obyvatele čekal den plný bolesti a utrpení.

Značka – pokud tedy někdy nějaká byla – zmizela přibližně půl kilometru za Koločavou. Na to jsme ale byli zvyklí a tentokrát to ani nevadilo. Přechod Polonin vede po hřebenu, stačilo si tedy vybrat ten nejvyšší a vystoupat na něj lesem. S čím jsme ale nepočítali, byl močál, který se rozprostíral mezi námi a lesem na úpatí. Jak jsme si vyzkoušeli, přeskokování vody a propadání se do bahna s narvanou krosnou na zádech přestane člověka bavit přibližně po půl minutě. Dostat se přes toto místo nás stálo spoustu sil, hlavně těch psychických. Částečně jsme se brodili, částečně klouzali a hlavně propadali bahnem. Když jsme se konečně vymotali, byla hlavní barvou našich oděvů hnědá. PJ, který uklouzl kousek před koncem, měl za uchem lopuch a v očích šílený výraz. Vedoucí Kuře již nebylo vesele žlutě oranžové, ale vypadalo jako malá hnědá nutrie po zásahu elektrickým proudem.

Když jsme se vzpomatovali a oškrabali největší vrstvy bahna, mohli jsme konečně vyrazit do samotného kopce. Ani zde nám ale nebylo příliš práno, les

byl hustý a my jsme se museli prosekávat křovím a stromy. To vše v příkrém stoupání, které nás donutilo jít většinu času pokorně po všech čtyřech. Snažili jsme se postupovat jakkoliv, ale hlavně vpřed. Přibližně po dvou hodinách námáhavého výstupu jsme přestávali věřit, že tam někde před námi nějaký vrchol vůbec je.

A někdy v tuto chvíli došlo k tragédii. Obcházeli jsme zrovna skálu nejhustším lesem, když Kamila uklouzla noha. Ozvalo se zlověstné křupnutí a ona sjela o dva metry níže. Všichni jsme se v úleku zastavili, ale Kamila jen potřásla hlavou a v pořádku se zvedla. Naše pohledy se okamžitě upřely jinam: k tašce v levé ruce, ze které začalo odkapávat něco žlutého. To něco připomínalo naše vajíčka, která si Kamila vybojovala v Koločavě a se kterými se pak táhla několik hodin přes močál a do šíleného kopce. Kamila se nevěřícně podívala na tašku a pak na svůj bok, kde již měla část vajíček rozprostřenou. Otočila hlavu k nebi a svým jemným něžným a hladivým hlasem zařvala: „DO HAJZLU!!!!“

Slunce zakryl černý mrak a les ztichl. Slavík, který doteď vesele zpíval, ztratil šokem hlas a sletěl z větve. Běžící laň zpanikařila, nabourala hlavou do stromu a omdlela. Vyrojily se všechny včely. Jediný medvěd v lese si schoval hlavu do dlaní a začal předstírat zimní spánek.

Kamila se pomalu zvedla a bez dalšího slova se vydala opět do kopce. Z tašky zlověstně kapala vajíčka. Hora si sama uvědomila, co způsobila, a snad jako omluvu nás pustila a za deset minut jsme byli na vrcholu, kde již začínala trasa přechodu Poloniny.

Večer jsme seděli najedení u ohně a spokojeně odpočívali po večeri, kde nebylo ani jedno vajíčko. Kamila se potichu ozvala: „Chtěla bych se vám omluvit, nevím, co to do mě vjelo.“ My ostatní jsme jen spokojeně mlčeli. Možná už nebyla tolik éterická, ale zase byla víc naše.

O PJovi, králi zpátečních cest

PJ nikdy nebyl nejupovídanější člen skupiny. A slyšet PJe mluvit v souvětech bylo pro nás ostatní vždy překvapením. Šli jsme toho léta Cestu hrdinů Slovenského národního povstání, na cestě jsme byli přes dva týdny, za sebou měli Slovenské rudohorie, Slovenský Ráj a byli v púľce Nízkých Tater, když jsme najednou zjistili, že se PJ rozmluvil.

„Slyšíš to, PJ mluví,“ nevěřicně se obrátil Martin na Vojtu.

Vojta se jen usmíval a věděl své. Když rok předtím přivedl do party novou slečnu Kláru, začaly se u PJe projevovat podobné ezoterické příznaky. Největší drsoň začal najednou být galantní, vzpomněl si na svůj jediný vtip a v nestřeženém okamžiku dokonce zkoušel broukat píseň. A to i přes prokázanou znalost jediného tónu.

Letošní nová slečna se jmenovala Katka. Byla to moc pěkná černovláska s vražedným úsměvem a obrovskýmá očima, ve kterých se PJ nenávratně ztratil. Kamila s Dášou si toho všimly hned na začátku, a tak když jim kluci po několika dnech ten objev prezentovali – samozřejmě nenápadně – jako největší novinu, jen protočily oči.

Od té chvíle začala pro mužskou část skupiny velká detektivka. Nenápadně se drželi poblíž a snažili se zachytit jakýkoliv dotek či romantické slůvko z těch tří, co PJ zná. PJ totiž dokáže i slovo „Miluju“ vyslovit, jako by bylo s tvrdým ypsilon. Teď ale byl s Katkou dávno ve vlastním světě, a tak si společně ani nevšimli, že většinu času je nyní kolem nich prázdný prostor. Ale zase ne tak velký, aby je nebylo slyšet. V salaších a útulnách to nově začalo vycházet tak, že

vždy musela být Katka s PJem na jedné pryčně, a bylo úplně jedno, zda uvnitř bylo zrovna jen jedno místo na spaní nebo dvanáct.

Čas krásně plynul, Tatry ukazovaly svoji příjemnější tvář a v dálce už se pomalu začínal rýsovat Ďumbier se svoji vyhlášenou chatou a nejvýše čepovaným pivem na středním Slovensku. Občas jsme potkali skupiny jdoucí opačným směrem, a protože to nebylo často, poklábosili jsme, vyměnili si informace a šli dál. Párkrát se stalo, že si i protijdoucí všimli jiného časoprostoru, který si PJ s Katkou vytvořili, a pak si rádi nechali od nás vyprávět a výborně se bavili. Katka s PJem většinou stáli opodál a zasněně hleděli do lesa, na louku, na mraveniště, ve kterém stáli, či na špičky svých bot.

Čtyři dny před koncem pochodu začala Katka kulhat. PJ se okamžitě stal její oporou a my ostatní to brali, že je to tak správné. Chápali jsme, že to patří k představení, které máme tu čest vidět na vlastní oči po celou dobu pochodu. Katka však kulhala i přes nezištnou PJovu péči každým dnem víc a víc. Sešla se tedy Rada starších (ve které jsme byli všichni) a tato rada diagnostikovala přetížení obou achilovek způsobené nevhodnou obuví. Pak se ještě zamyslel PJ a naordinoval Katce každodělné masáže postižených oblastí.

„Mám masérskéj kurz a jsem nejlepší masér široko daleko,“ prohlásil první večer před masáží. A měl pravdu. Tedy z poloviny. Masérský kurz samozřejmě v životě žádný neabsolvoval, pokud nemáme počítat zážitek, kdy se ve třech letech naboso prošel po kamení. Druhá půlka ale pravda byla. Skutečně byl nejlepší masér široko daleko. Kolem dokola totiž byli jen Martin s Vojtou a ti se právě váleli mrtví smíchy po hliněné podlaze. Katce to ale stačilo, mrkla řasami a nabídla své zubožené nožky zkušenému masérovi. A tak se novým večerním rituálem staly i pravidelné masáže. Dle svědectví těch, kteří se v tyto chvíle odvážili podívat jejich směrem, si PJ stále ještě myslel, že se Achillova šlachy upíná někde v oblasti břicha. To vše mělo za následek hlasitější konverzaci během večera a ještě hlasitější škrábání po dně kastrolu kuchařem Vojtou, který nemohl poslouchat ty jemné vzdechy a hluboké mručení. Nikdo se na něj nezlobil, jinak by si duševní zdraví asi neudržel.

I přes veškerou obětavou a nezištnou PJovu péči se stav Katčiných nohou nezlepšoval, a tak jsme museli po dosažení Chopku z hřebenovky dolů. Sešli

jsme po sjezdovce, zastavili jsme si krásný autobus z osmdesátých let a dokodrcali se do Žiliny, kde jsme čekali na noční vlak. Ve vlaku jsme se uložili na lehátka a šli pomalu spát. Asi po hodině se ozval nenápadný šramot a dvě lůžka byla najednou prázdná. Vojta se jen otočil a z polospánku si pro sebe zamručel: „Jojo, úplně jako vloni.“

Před Prahou se hrdličky vrátily s úsměvy na lících. Na Pjově líci byl navíc ještě semiš z kupé první třídy.

„Pji, ty jseš takovej náš Král zpátečních cest,“ vítali jsme hrdinu při návratu. Ten se jen culil. Za ta léta pak získal i spoustu jiných přezdívek, ale žádná z nich se už takhle neujala.

*PJ měl masérský kurz a byl nejlepší masér široko daleko...
alespoň dle svých slov*

A jak to bylo dále? Nikdy jsme sice nezjistili, jak moc za to mohla Pjova masérská ekvilibristika, ale Katka si zašla k doktorovi, kde jí diagnostikovali těžký zánět v obou achilovkách, a tím pádem vyfasovala dvě sádry. Další tři týdny

jezdila na vozíku a zapřísahala se, že pokud ještě někdy k masérovi, tak jedine certifikovanému. Na hory s námi už nikdy nejela a od PJe se odmítla nechat vozit, i když tvrdil, že je nejlepší tlačič vozíku široko daleko.

PJ z toho všeho byl samozřejmě smutný. Ale jen do té doby, než se dozvěděl, že by s námi mohla příště do hor jet nová kamarádka Jitka. V tu chvíli se začal těšit, jak si zase pokecá.

Dáša o vztazích na treku

Hned první rok přivedl jeden náš kamarád svoji přítelkyni Dášu. Že ji chce vzít na hory, aby se otrkala, a že z nedostatku peněz nemá na jinou romantickou dovolenou. Romantika na treku? A s námi? Překvapeni jsme byli všichni, ale proč ne.

Milý deníčku,

když mi přítel řekl: „Dášenko (nesnáším, když mi říká Dášenko), pojedeme na hory a užijeme si zde nádhernou romantickou dovolenou,“ moc jsem se těšila. Kamarádky mi záviděly, jak spolu budeme sedávat u večerního ohně pod hvězdami, s jeho kamarádky si budeme vyprávět zážitky z hor, budeme spát romanticky pod stanem, kde budeme jen sami... Když jsem holkám řekla, že mi dokonce koupil spacák tak, aby ten jeho šel k mému připojit, padaly do mdlob. Já sama nejvíc jsem se těšila na rána na krásném čerstvém vzduchu po báječné noci a pak na příjemné toulání po horách. Myslela jsem, že je můj chlapec milý, hodný a silný hoch.

To jsem ještě netušila, že hned po vysezení z vlaku mi nasadí na má jemná záda batoh velikosti menšího slona, ukáže na nejvyšší kopec kdesi v dálce a řekne jen: „Tam jdeme.“ Opravdu jsem se kvůli němu snažila, abych se mu líbila, byla jsem i u kadeřníka, ale zřejmě to přehlédl. Po dvou hodinách pochodu už nebylo co přehlédnout, protože mé vlasy byly prostě děsné. V tu chvíli jsem taky přišla o první nehet. Celý den jsme se trmáceli do kopce a můj hrdina se jen ušklíbal.

První tři večery jsem byla tak unavená, že jsem po sněžení nějakého žblebtu okamžitě usnula. Ten třetí večer se ke mně přítel chtěl asi přitulit, ale hned jsem ho odstrčila na jeho stranu stanu. Moc dobře jsem věděla, že mám jen pár hodin, abych si odpočala před zítřejší dřinou.

Probouzení na krásném čerstvém vzduchu vzalo také brzy za své. Ráno je taková zima, že se mi nechce jít ven ani na záchod. Rozepnout zip od spacáku vyžaduje víc odvahy než vzít do ruky pavouka. Spojení spacáku se svým milým jsem zamítla hned čtvrtý večer. Není na světě síly, která by mě přinutila přijít byt' jen o maličký

kousíček teplíčka. Čtvrtá noc byla také ta, kdy jsem zjistila, že se mi lepší v noci nohy k sobě. To je zatím první kladný bod mého přítele na této cestě: přinutil mě nechat mé oblíbené růžové pyžamko s králíčkem doma. Dnes jsem za to ráda, z králíčka by asi moc nezbylo.

Můj přítel je spokojen čím dál tím méně. Zřejmě také snil o romantických nocích, ale na rozdíl ode mě ho to zjevně nepřešlo hned první den. Můj milý deníčku, zde jsou důvody, proč by to měl hned vzdát:

- Vše, co se děje ve stanu, je slyšet. Nebudu se pak dívat celý den na pitomě se usmívající obličej ostatních.
- Od třetího dne si připadám jako yetti.
- Mé oblíbené svědivé pyžamko s králíčkem mě přinutil nechat doma.
- Smrdí on i já.
- Není síly, která by mě v noci donutila vylézt ze spacáku a věnovat se jakémukoli romantice.
- Svíčky se nesmí zapalovat ve stanu. Když jsem to jednou zkusila, skoro tím stanem proskočila.
- Když jsem po něm chtěla, aby si večer vyčistil zuby, řekl mi, že si ráno vezme žvýkačku.
- Večer jsem tak hotová, že když mě chtěl pohlédit, okamžitě jsem usnula a poslintala mu ruku.

A tak je vrcholem naší romantiky na této cestě, když se omylem škrtnu pusou o jeho tvář při zvedání krosny sedmý den. A jak je za to šťastnej!

Do svého deníčku zapsala Dáša

O Dášina přítele jsme přišli. Zmizel někde ve světě a další rok už s námi nejel. Naopak Dáše se hory zalíbily a na mnoho příštích let se stala nedílnou součástí všech našich výletů. Žádného ze svých dalších přátelů s námi už ale nikdy nevzala.